19-3

பகுதி 14.

பகவத்கீதை முன்னுரை

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந் தனவே."

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை.

ஆறாவது பதிப்பு] 1949 [விலை அணா 6.

பாரதி விஜயம் ப்ரெஸ்
திருவல்லிக்கேணி
மதருஸ்.

19-3

பகவத் கீதை

முன்னுரை

க

“புத்தியிலே சார்பு எய்தியவன், இங்கு, நற் செய்கை தீச் செய்கை இரண்டையும் துறந்து விடுகின்றான். ஆதலால் யோக நெறியிலே பொருந்துக.” யோகம்,செயல் களிலே திறமையாவது. (கீதை, 2-ஆம் அத்தியாயம்; 50-ஆம் சுலோகம்.) சமபுத்தி

இஃதே கீதையில் பகவான் செய்யும் உபதேசத்துக் கெல்லாம் அடிப்படையாம். புத்தியிலே சார்பு எய்தலாவது, அறிவை முற்றிலும் தெளிவாக மாசுமறுவின்றி வைத்திருத்தல். தெளிந்த புத்தியே ஷை சுலோகத்திலே புத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. அறிவைத் தெளிவாக நிறுத்திக் கொள்ளுதலாவது யாதென்றால், கவலை நினைப்புக்களும் அவற்றுக்கு ஆதாரமான பாவ நினைப்புக் களுமின்றி அறிவை இயற்கை நிலைபெறத் திருத்துதல்.

‘நீங்கள் குழந்தைகளைப் போல ஆனாலன்றி, மோக்ஷ ராஜ்யத்தை எய்தமாட்டீர்கள்’ என்று யேசு கிறிஸ்து சொல்லியதும் இதே கருத்துக் கொண்டுதான்.

'குழந்தைகளைப்போல ஆய்விடுங்கள்' என்றால், 'உங்களுடைய லௌகிக அனுபவங்களை யெல்லாம் மறந்துவிடுங்கள்; நீங்கள் படித்த படிப்பை யெல்லாம் இழந்துவிடுங்கள்; மறுபடி சிசுக்களைப்போலே தாய்ப் பால் குடிக்கவும், மழலைச் சொற்கள் பேசவும் தொடங்குங்கள்' என்பது கொள்கை யன்று. 'ஹிருதயத்தைக் குழந்தைகளின் ஹிருதயம் போலே நிஷ்களங்கமாகவும் சுத்தமாகவும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்பது கருத்து.

ஹிருதயம் தெளிந்தாலன்றி, புத்தி தெளியாது. ஹிருதயத்தில் பரிபூர்ணமான சுத்த நிலை ஏற்படும் வரை, புத்தி இடையிடையே தெளிந்தாலும், மீட்டு மீட்டும் குழம்பிப் போய்விடும்.

ஹிருதயம் சுத்தமானால் தெளிந்த புத்தி தோன்றும். பகவான் சொல்லுகிறார்:—'அந்த அறிவுத் தெளிவிலே நிலை பெற்று நில், அர்ஜுனா' என. அப்போது நீ செய்யும் செய்கை யாதாயினும், அது நற் செய்கையாம். நீ ஒன்றும் செய்யாதே மனம் போனபடி இருப்பின் அஃதும் நன்றாம். நீ நற் செய்கை தீச் செய்கை என்ற பேதத்தை மறந்து, உனக்கு இஷ்டப்படி எது வேண்டுமாயினும் செய்யலாம். ஏனென்றால் நீ செய்வதெல்லாம் நன்றாகவே முடியும். உனக்குப்புத்தி தெளிந்துவிட்டதன்றோ? புத்தி தெளிவுற்ற இடத்தே, உனக்குத் தீயன செய்தல் ஸாத்யப்படாது. ஆதலால், நீ நல்லது தீயது கருதாமல் மனம் போனபடி யெல்லாம் வேலை செய்யலாம்.

இனி, இங்ஙனம் உரை கொள்ளாதபடி, நற் செய்கை தீச் செய்கை, அதாவது, எல்லா விதமான செய்கையையும் துறந்துவிட்டு, 'அர்ஜுனா, நீ எப்போதும் தூங்கிக்கொண்டே இரு' என்று கடவுள் உபதேசம் பண்ணியதாகக் கருதுதல் வெறும் மடமையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஏனென்றால் கடவுளே மேலே மூன்றும் அத்யாயத்தில் பின் வருமாறு சொல்லுகிறார்:—'மேலும், எவனும் ஒரு க்ஷணமேனும் செய்கையின்றி இருத்தல் இயலாது. எல்லா உயிர்களும் இயற்கையில் தோன்றும் குணங்களால் தமது வசமின்றியே தொழிலில் பூட்டப்படுகின்றன' என.

ஆதலால் மனிதன் தொழில் செய்துதான் தீரவேண்டும். எப்போதும் தூங்கக் கும்பகர்ணனாலேகூட இயலாது. அவனுக்குக் கூட ஆறு மாஸ காலம் விழிப்பு உண்டு. ஆனால் நீ தொழில் செய்யுமிடத்தே, அதில் ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு மனமுடைந்து ஓயாமல் துன்பப்பட்டுக்கொண்டே தொழில் செய்யும் உலகத்தாரைப் போலே தொழில் செய்யாதே. ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—'அர்ஜுனா, உனக்குத் தொழில் செய்யத்தான் அதிகாரம் உண்டு. பயன்களில் உனக்கு எவ்வித அதிகாரமும் எப்போதும் இல்லை' என.

ஆதலால், கடவுள் சொல்லுகிறார்:—'கர்மத்தின் பயனிலே பற்றுதலின்றித் தான் செய்ய வேண்டிய தொழிலை எவன் செய்கிறானோ, அவனே துறவி; அவனே யோகி' என்று.

அறிவுத் தெளிவைத் தவற விடாதே. பின் ஓயாமல் தொழில் செய்துகொண்டிரு. நீ எது செய்தாலும் அது நல்லதாகவே முடியும். நீ சும்மா இருந்தாலும், அப்போது உன் மனம் தனக்குத் தான் ஏதேனும் நன்மை செய்துகொண்டே இருக்கும். உடம்பினுல் செய்யப்படும் தொழில் மாத்திரமே தொழிலன்று. மனத்தால் செய்யப் படும் தொழிலும் தொழிலேயாம். ஜபம் தொழில் இல்லையா? மனனம் தொழில் இல்லையா? சாஸ்த்ரங்க ளெல்லாம், கவிதைக ளெல்லாம், நாடகங்க ளெல்லாம், சட்டங்க ளெல்லாம், வேதங்க ளெல்லாம், புராணங்க ளெல்லாம், கதைக ளெல்லாம், காவியங்க ளெல்லாம், தொழில்கள் அல்லவா? இவை எல்லாம் உடம்பாற் செய்வதின்றி மனத்தாற் செய்யப் படுவன அன்ரே?

அறிவுத் தெளிவைக் கலங்க விடாதே.

அப்பால், 'யோகம் பண்ணு. எதன் பொருட்டெனில், யோகமே செய்கைகளில் திறமையாவது' என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிருர்.

தொழிலுக்குத் தன்னைத் தகுதியுடையவனுகச் செய்து கொள்வதே யோகம் எனப்படும்.

யோகமாவது ஸமத்வம். 'ஸமத்வம் யோக உச்யதே.' அதாவது, பிறிதொரு பொருளைக் கவனிக்குமிடத்து, அப்போது மனத்தில் எவ்விதமான சஞ்சலமேனும் சலிப்பேனும் பயமேனும் இன்றி, அதை ஆழ்ந்து, மனம் முழுதையும் அதனுடன் லயப்படுத்திக் கவனிப்பதாகிய பயிற்சி.

நீ ஒரு பொருளுடன் உறவாடும்போது, உன் மனம் முழுதும் அப்பொருளின் வடிவமாக மாறிவிட வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தப் பொருளை நீ நன்ருக அறிந்தவனுவாய்.

'யோகஸ்த: குரு கர்மாணி' என்று கடவுள் சொல்லுகிருர். 'யோகத்தில் நின்று தொழில்களைச் செய்' என.

யோகி தன் அறிவைக் கடவுளின் அறிவு போலே விசாலப் படுத்திக் கொள்ளுதல் இயலும். ஏனென்ருல், ஊன்றிக் கவனிக்கும் வழக்கம் அவனுக்குத் தெளிவாக அர்த்தமாய்விடுகிறது. ஆதலால் அவனுடைய அறிவு தெய்விகமான விசாலத் தன்மை பெற்று விளங்குகிறது. அவனுடைய அறிவுக்கு வரம்பே கிடையாது.

எனவே, அவன் எங்கும் கடவுள் இருப்பதைக் காண்கிருன்.

௨

வேதத்தின் கொள்கைகளை விளக்கும் பொருட்டாகவே பகவத் கீதை செய்யப்பட்டது. ரிக் வேதத்திலுள்ள புருஷ ஸூக்தம் சொல்லுகிறது, 'இஃதெல்லாம் கடவுள்' என்று. இந்தக் கருத்தையொட்டியே கீதையிலும் பகவான், 'எவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிருனே, அவனே காட்சி யுடையான்' என்கிருர்.

நீயும் கடவுள். நீ செய்யும் செயல்களெல்லாம் கடவுளுடைய செயல்கள். நீ பந்தத்தில் பிறப்பதும் கடவு

ளுடைய செயல். மேன்மேலும் பல தளைகளை உனக்கு நீயே பூட்டிக்கொள்வதும் கடவுளுடைய செயல். நீ முக்தி பெறுவதும் கடவுளுடைய செயல்.

'ஆனால் நான் எதற்காகத் தளை நீங்கும்படி பாடுபட வேண்டும்? எல்லாம் கடவுளுடைய செய்கையாய் இருக்கும்போது முக்தியடையும்படி நான் ஏன் முயற்சி செய்ய வேண்டும்?' என்று ஒருவன் கேட்பானாயின், அதற்கு நாம் கேட்கிறோம்: 'முக்தியாவது யாது?'

எல்லாத் துயரங்களும் எல்லா அச்சங்களும் எல்லாக் கவலைகளும் நீங்கி நிற்கும் நிலையே முக்தி. அதனை எய்த வேண்டுமென்ற விருப்பம் உனக்கு உண்டாயின், நீ அதற்கு உரிய முயற்சிசெய். இல்லாவிட்டால், துன்பங்களிலே கிடந்து ஓயாமல் உழன்றுகொண்டிரு. உன்னை யார் தடுக்கிறார்கள்? ஆனால், நீ எவ்விதச் செய்கை செய்த போதிலும், 'அது உன்னுடைய செய்கை இல்லை, கடவுளுடைய செய்கை' என்பதை அறிந்துகொண்டு அதனால் உனக்கு நன்மை விளையும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்பது ஸநாதன தர்மத்தின் ஸித்தாந்தம். எல்லாம் கடவுள் மயம். எல்லாத் தோற்றங்களும், எல்லா வடிவங்களும், எல்லா உருவங்களும், எல்லாக் காட்சிகளும், எல்லாக் கோலங்களும், எல்லா நிலைமைகளும், எல்லா உயிர்களும், எல்லாப் பொருள்களும், எல்லாச் சக்திகளும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், எல்லாச் செயல்களும்-எல்லாம் ஈசன்மயம். [ஆதலால், எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானம்.] 'ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்' என்று

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் சொல்லுகிறது. அதாவது:— 'இவ்வுலகத்தில் நிகழ்வது யாதாயினும் அது கடவுள் மயமானது' என்று பொருள் படும்.

இந்தக் கருத்தையே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பகவத் கீதையில், 'இவ் வுலகனைத்திலும் நிரம்பிக் கிடக்கும் கடவுள் அழிவில்லாதது என்று உணர்' என்று சொல்லுகிறார்.

எனவே, எல்லாம் கடவுள் மயமாய், எல்லாச் செயல்களும் கடவுளின் செயலாக நிற்கும் உலகத்தில், எவனும் கவலைப்படுதலும், துயர்ப்படுதலும் அறியாமை யன்றோ?

'எல்லாம் சிவன் செயல்' என்றால், பின் எதற்கும் நான் ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்? 'இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என் றெழுதி விட்ட சிவன் செத்து விட்டானோ?'

நக்ஷத்ரங்க ளெல்லாம் கடவுள் வலியால் சுழல்கின்றன. திரிலோகங்களும் அவனுடைய சக்கரத்தில் ஆடுகின்றன. நீ அவன். உன் மனம், உன் மனத்தின் நினைப்புக்கள் எல்லாம் அவனே. "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்"—அங்ஙனமாக, மானுடா, நீ ஏன் வீணுகப் பொறுப்பைச் சுமக்கிறாய்? பொறுப்பை யெல்லாம் தொப்பென்று கீழே போட்டுவிட்டு ஸந்தோஷமாக உன்னால் இயன்ற தொழிலைச் செய்து கொண்டிரு. எது எப்படியானால் உனக்கு என்ன? நீயா இவ்வுலகைப் படைத்தாய்? உலகம் என்னும் போது உன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற உலகத்தை யெல்லாம் கணக்கிடாதே. நீ உட்பட்ட உலகத்தை, உனக்கு முந்தியே உன் பூர்வகாரணமாக நின்று

உன்னை ஆக்கி வளர்த்துத் துடைக்கும் உலகத்தை, மானுடா, நீயா படைத்தாய்? நீயா இதை நடத்துகிறாய்? உன்னைக் கேட்டா நக்ஷத்ரங்கள் நடக்கின்றன? உன்னைக் கேட்டா நீ பிறந்தாய்? எந்த விஷயத்துக்கும் நீ ஏன் பொறுப்பை வஹித்துக்கொள்கிறாய்?

௩

கடவுள் சொல்லுகிறார்:—"லோபமும் பயமும் சினமும் அழிந்து, என் மயமாய், என்னைச் சார்ந்தோராய், ஞானத் தவத்தால் தூய்மை பெற்றோர் பலர் எனது தன்மை எய்தியுள்ளார்" (கீதை, 4-ஆம் அத்யாயம்; 10-ஆம் சுலோகம்). இந்த சுலோகத்தில் ஒருவன் இஹ லோகத்திலேயே ஜீவன்முக்தி பெற்று ஈசுவரத்தன்மை அடைவதற்குரிய உபாயம் பகவானால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. "ஞானத்தைக் கடைப்பிடி. அதனையே தவமாகக் கொண்டு ஒழுகு. சினத்தை விடு. விருப்பத்தை விடு. என்னையே சரணாகக் கொண்டு என்னுடன் லயித்திரு. நீ எனது தன்மை பெறுவாய்" என்று கடவுள் சொல்லுகிறார்.

எல்லாச் செயல்களையும் கடவுளுக்கென்று ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பற்றுதல் நீக்கி எவன் தொழில் செய்கிறானோ அவனைப் பாவம் தீண்டுவதில்லை, தாமரையிலை மீது நீர் போலே. (கீதை, 5-ஆம் அத்யாயம்; 10-ஆம் சுலோகம்.)

சால நல்ல செய்தி யன்றோ, மானுடர்காள், இஃது உங்களுக்கு? பாவத்தைச் செய்யாமலிருக்கும் வழி தெரி

யாமல் தவிக்கும் மானுடரே, உங்களுக்கு இந்த சுலோகத்தில் நல்வழி காட்டி யிருக்கிறான் கடவுள். ஈசனைக் கருதி, அவன் செயலென்றும், அவன் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதென்றும் நன்கு தெளிவெய்தி, நீங்கள் எத் தொழிலைச் செய்யப் புகுந்தாலும், அதில் பாவம் ஒட்டாது. தாமரையிலை மீது நீர் தங்காமல் நழுவி ஓடிவிடுவது போல், உங்கள் மதியைப் பாவம் கவர்ந்து நிற்கும் வலியற்றதாய், உங்களை விட்டு நழுவி யோடிப் போய்விடும்.

ச

"மனிதனுக்குச் சொந்தமாக ஒரு செய்கையும் கிடையாது. செய்யும் திறமையும் அவனுக்குக் கடவுள் ஏற்படுத்தவில்லை. கர்மப்பயனை அவன் எய்துவதுமில்லை. எல்லாம் இயற்கையின்படி நடக்கிறது." (கீதை, 5-ஆம் அத்யாயம் ; 14-ஆம் சுலோகம்.)

எனவே, அவன் செய்கைகளில் எவ் விதப் பொறுமையும் சஞ்சலமும் எய்த வேண்டா. தன் செயல்களுக்கு இடையூறாக நிற்குமென்ற எண்ணத்தால் அவன் பிற உயிர்களுடன் முரண்படுதலும் வேண்டா.

"கல்வியும் விநயமு முடைய அந்தணனிடத்திலும், மாட்டினிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், அதை யுண்ணும் சண்டாளனிடத்திலும் அறிஞர் ஸமமான பார்வை யுடையோர்" (5-அம் அத்யாயம், 18-ஆம் சுலோகம்) என்று பகவான் சொல்லுகிறார்.

எனவே, கண்ணபிரான் மனிதருக்குள் ஜாதி வேற்றுமையும் அறிவு வேற்றுமையும் பார்க்கக் கூடாதென்பது மட்டுமேயன்றி எல்லா உயிர்களுக்குள்ளேயும் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராதிருத்தலே ஞானிகளுக்கு லக்ஷணமென்று சொல்லுகிறார்.

எல்லாம் கடவுள்மயம் அன்றோ? எவ்வுயிரிலும் விஷ்ணுதானே நிரம்பி யிருக்கிறான்? 'ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம.' பாம்பும் நாராயணன். நரியும் நாராயணன். பார்ப்பானும் கடவுளின் ரூபம்; பறையனும் கடவுளின் ரூபம். இப்படி இருக்க ஒரு ஜந்து மற்றொரு ஜந்துவை எக்காரணம் பற்றியும் தாழ்வாக நினைத்தல் அஞ்ஞானத்துக்கு லக்ஷணம். அவ்விதமான ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிய நினைப்புக்களுடையோர் எக் காலத்தும் துக்கங்களிலிருந்து நிவிர்த்தி யடைய மாட்டார். வேற்றுமை யுள்ள இடத்தில் பயம் உண்டு; ஆபத்து உண்டு; மரணம் உண்டு. எல்லா வேற்றுமைகளும் நீங்கி நிற்பதே ஞானம். அதுவே முக்திக்கு வழி.

ரு

பகவத் கீதை தர்மசாஸ்த்ர மென்று மாத்திரமே பலர் நினைக்கிறார்கள். அதாவது, மனிதனை நன்கு தொழில் புரியும்படி தூண்டிவிடுவதே அதன் நோக்கமென்று பலர் கருதுகிறார்கள். இது சரியான கருத்தன்று. அது முக்கியமாக மோக்ஷ சாஸ்த்ரம். மனிதன் ஸர்வ துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபடும் வழியைப் போதித்தலே இந்நூலின் முதற் கருத்து. ஏனென்றால், தொழில் இன்றியமையாதது. அங்ஙனமிருக்க, அதனைச் செய்தல்

மோக்ஷமார்க்கத்துக்கு விரோதமென்று பல வாதிகள் கருதலாயினர். அவர்களைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டாகவே, கண்ணபிரான் கீதையில், முக்கியமாக மூன்றும் அத்யாயத்திலும் பொதுப்படையாக எல்லா அத்யாயங்களிலும், திரும்பத் திரும்பத் திரும்பத் 'தொழில்செய், தொழில்செய்; தொழிலை விட்டுவிடாதே; தொழில் செய், தொழில் செய்' என்று போதிக்கிறுர். இதினின்றும், அதனை வெறுமே தொழில் நூல் என்று பலர் கணித்து விட்டார்கள்.

இங்குத் தொழில் செய்யும்படி தூண்டியிருப்பது முக்கியமன்று; அதனை என்ன நிலையிலிருந்து, என்ன மாதிரியாகச் செய்யவேண்டுமென்று பகவான் காட்டியிருப்பதே மிக மிக முக்கியமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

பற்று நீக்கித் தொழில் செய்; பற்று நீக்கி; பற்று நீக்கி, பற்று நீக்கி;—பற்று நீக்கி—இது தான் முக்கியமான பாடம். தொழில்தான் நீ செய்து தீர வேண்டியதாயிற்றே? நீ விரும்பினுலும் விரும்பாவிடினும் இயற்கை உன்னை வற்புறுத்தித் தொழிலில் மூட்டுவதாயிற்றே? எனவே, அதை மீட்டுமீட்டும் சொல்வது கீதையின் முக்கிய நோக்கமன்று. தொழிலின் வலைகளில் மாட்டிக் கொள்ளாதே. அவற்ருல் இடர்படாதே. அவற்ருல் பந்தப் படாதே, தளைப்படாதே - இதுதான் முக்கியமான உபதேசம். எல்லா விதமான பற்றுக்களையும் களைந்து விட்டு, மனச் சோர்வுக்கும் கவலைக்கும் கலக்கத்துக்கும் பயத்துக்கும் இவையனைத்திலும் கொடியதாகிய ஐயத்துக்கும் இடங் கொடாதிரு. 'ஸம்சயாத்மா விநச்யதி'—

'ஐயமுற்றோன் அழிவான்' என்று கண்ணபிரான் சொல்லுகின்றான்.

"ஆத்மாவுக்கு நாசத்தை விளைவிப்பதாகிய நரகத்தின் வாயில் மூன்று வகைப்படும்; அதாவது, காமம், குரோதம், லோபம். ஆதலால் இம் மூன்றையும் விட்டுவிடுக." இவற்றுள் கவலையையும் பயத்தையும் அறவே விட்டுவிடவேண்டும். இந்த விஷயத்தை, பகவத்கீதை சுமார் நூறு சுலோகங்களில் மீட்டும் மீட்டும் உபதேசிக்கிறது. அதற்கு உபாயம் கடவுளை நம்புதல். கடவுளை முற்றிலும் உண்மையாகத் தமது உள்ளத்தில் வெற்றியுற நிறுத்தினாலன்றி, உள்ளத்தைக் கவலையும் பயமும் அரித்துக்கொண்டுதான் இருக்கும். கோபமும் காமமும் அதனை வெதுப்பிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அதனால் மனிதன் நாசமடையத்தான் செய்வான்.

சா

'பொலிக, பொலிக, பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்; நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக் கிங்கியாதொன்று மில்லை; கலியுங் கெடும், கண்டு கொண்மின்' என்று நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியிற் கூறிய நம்பிக்கையை உள்ளத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதற்குப் பக்திதான் ஸாதனம். பக்தியாவது 'ஈசன் நம்மைக் கைவிட மாட்டான்' என்ற உறுதியான நம்பிக்கை.

"வையகத்துக் கில்லை மனமே, உனக்கு நலஞ்
செய்யக் கருதி இது செப்புவேன்—பொய்யில்லை ;
எல்லா மளிக்கும் இறை நமை யுங் காக்கு மென்ற
சொல்லா லழியுந் துயர்."

இவ் விஷயத்தைக் குறித்து ஸ்ரீ பகவான் பின் வருமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கிறான் :—

'எல்லா ரஹஸ்யங்களைக் காட்டிலும் பெரிய ரஹஸ்யமாகிய என் இறுதி வசனத்தை உனக்கு மீட்டும் ஒரு முறை சொல்லுகிறேன் ; கேள். நீ எனக்கு மிகவும் இஷ்டனாதலால், உனக்கு நன்மை சொல்லுகிறேன்.' (கீதை, 18-ஆம் அத்யாயம் ; 64-ஆம் சுலோகம்.)

'உன் மனத்தை எனது ஆக்கிவிடு. என் பக்தனையிரு. எனக்குப் பூஜை செய். என்னைக் கும்பிடு. நீ என்னையே எய்துவாய். இஃது உண்மை ; உனக்குப் பிரதிக்கினை செய்து கொடுக்கிறேன். நீ எனக்குப் பிரியமானவன்.' (கீதை, 18-ஆம் அத்யாயம், 65-ஆம் சுலோகம்.)

'எல்லாக் கடமைகளையும் பரித்யாகம் பண்ணிவிட்டு என்னையே சரண் புகு. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன். துயரப் படாதே.' (கீதை, 18-ஆம் அத்யாயம், 66-ஆம் சுலோகம்.)

நதியினுள்ளே விழுந்துவிட்ட ஒருவன் இரண்டு கையையும் தூக்கி விடுவது போலே, ஸம்ஸார வெள்ளத்தில் விழுந்த ஒவ்வொருவனும் இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு (அதாவது, எவ்விதப்பொறுப்புமின்றி எல்லாப் பொறுப்புக்களும் ஈசனுக்கென்று துறந்து

விட்டு) கடவுளைச் சரண் புகவேண்டும் என்று ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் உபதேசம் புரிந்தனர்.

ப்ரஹ்லாதன் சரித்திரத்திலும், திரௌபதி துகிலுரியும் கதையிலும் இந்த உண்மையே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தில் அவள் வைத்திருந்த இடது கையையும் விட்டுவிட்டு இரண்டு கைகளையும் தூக்கி முடிமீது குவித்துக் கொண்ட பிறகுதான், கண்ணபிரான் அருளால் திரௌபதிக்கு மான பங்கம் நேராமல், அவளுடைய ஆடை மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறத் துச்சாசனன் கை சோர்ந்து விழ்ந்தான். இக் கருத்தைப் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் :—

"மெய்த்தவளச் சங்கெடுத்தான் மேகலை விட்டங்கை
வைத்தவளச்சங் கெடுத்தான் வாழ்வு" [தலை

என்ற வரிகளில் மிகவும் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். 'உண்மையாகிய வெண் சங்கைத் தரித்தவன் பாஞ்சாலி தன் கைகளை மேகலையினின்றும் எடுத்து முடிமீது வைத்த போதில் அவளுடைய அச்சத்தைக் கெடுத்தவன் ஆகிய திருமாலுக்கு வாழ்விடம் (திருவேங்கட மலை)' என்பது அவ் வரிகளின் பொருளாம்.

"சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கை தொழக்
கற்றுணைப் பூட்டி யோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற் றுணை யாவது நமச் சிவாய வே"

என்ற நாவுக்கரசரின் உறுதி சான்ற சொற்களும் பரம பக்தியின் இலக்கணத்தைக் குறிப்பனவாம். 'தம்மை

ஒரு கற்றூணுடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கடலுக்குள் வீழ்த்திய போதிலும் தமக்கு நம்புதற்குரிய துணை நமச்சிவாய (சிவனைப் பணிகிறேன்) என்ற மந்திரமல்லது வேறில்லை' என்று திருநாவுக்கரசர் சொல்லுகிறார்.

இனி, 'இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்றாகக் கருதுதல் அவசியமென்கையில், அப்போது கடவுளை நம்புவது எதன் பொருட்டு? கடவுள் நம்மை அச்சந்தீர்த்துக் காப்பாரென்று எதிர் பார்ப்பது எதன் பொருட்டு? நமக்குத் தீங்கு நேர்ந்தாலும், நன்மை நேர்ந்தாலும், வாழ்வு நேர்ந்தாலும், மரணம் நேர்ந்தாலும்— எல்லாம் கடவுள் செயலாகையிலே நாம் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகக் கருத வேண்டுமென்று பகவத் கீதை சொல்லுகையிலே, நமக்குக் கடவுளின் துணை எதன் பொருட்டு? நம்மைக் கற்றூணுடன் வலியக் கட்டி யாரேனும் கடலுள் வீழ்த்தினால், நாம் இதுவும் கடவுள் செயலென்று கருதி அப்படியே மூழ்கி இறந்துவிடுதல் பொருந்து மன்றி, அப்போது நமச்சிவாய, நமச்சிவாய என்று கூவி நம்மைக் காத்துக்கொள்ள ஏன் முயல வேண்டும்?' என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் தவறானது. யாங்ஙன மெனில், சொல்லுகிறேன். முந்திய கர்மங்களால் நமக்கு விளையும் நன்மைதீமைகளை ஸமமாகக் கருதி நாம் மனச் சஞ்சலத்தை விட்டுக் கடவுளை நம்பினால், அப்போது கடவுள் நம்மைச் சில வலிய சோதனைகளுக்கு உட்படுத்துகிறார். அந்தச் சோதனைகளில் நாம் மனஞ் சோர்ந்து கடவுளிடம் நம்பிக்கையை இழந்துவிடாமல் இருப்போமாயின், அப்போது நமக்குள் ஈசனே

வந்து குடி புகுகிறான். அப்பால் நமக்குத் துன்பங்களே நேர்வதில்லை. ஆபத்துக்கள் நம்மை அணுகா. மரணம் நம்மை அணுகாது. எல்லா விதமான ஐயுறவுகளும், கவலைகளும், துயரங்களும் தாமாகவே நம்மை விட்டு நழுவிவிடுகின்றன. இந்த உலகத்திலேயே நாம் விண்ணவரின் வாழ்க்கை பெற்று நித்யானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

மேலும், எல்லாவற்றையும் ஞானி ஸமமாகக் கருத வேண்டுமென்ற இடத்தில், அவன் மனித வாழ்க்கைக்கு உரிய விதிகளை யெல்லாம் அறவே மறந்து போய்ப் பித்தனாய்விட வேண்டு மென்பது கருத்தன்று.

ஒரு குழந்தையைக் கொல்வதும், சிவ பூஜை செய்வதும் இரண்டும் கடவுளுக்கு ஒரே மாதிரிதான். அவன் எல்லா இயக்கங்களும், எல்லாச் செயல்களும் தன் வடிவமாக உடையவன். எனிலும், மனிதவிதிப்படி சிசுஹத்தி பாவமென்பதையும் சிவ பூஜை புண்ணியமென்பதையும் கண்ணபிரான் மறுக்கவில்லை. மனிதன் எல்லாத் துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு, என்றும் மாறாத பேரின்பத்தை நுகர விரும்புகிறான். அதற்குரிய வழிகளையே கீதை காண்பிக்கிறது. கஷ்ட நஷ்டங்களை நாம் மனோ தைர்யத் தாலும், தெய்வபக்தியாலும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ~~தாலும்~~ ஆனால், நாம் மனமாரப் பிறருக்குக் கஷ்டமேனும் நஷ்டமேனும் விளைவிக்கக் கூடாது. உலகத்துக்கு நன்மை செய்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் பேண வேண்டும். நாம் உலகப் பயன்களை விரும்பாமல் நித்ய ஸுகத்தில்

ஆழ்ந்திய பின்னரும், நாம் உலகத்தாருக்கு நல்வழி காட்டும் பொருட்டுப் புண்ணியச் செயல்களையே செய்து கொண்டிருக்கீ வேண்டுமென்று பகவான் கீதையில் உப தேசிக்கிருர்.

மேலும், நமக்கே துன்பங்கள் நம்மை மீறி எய்தும் போது நாம் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண் டும் என்பதே நன்மையையும் தீமையையும் நிகராகக் கருதவேண்டுமென்ற உபதேசத்தின் கருத்தாகுமல்லது, ஒரேயடியாக ஒருவன் தனக்கு மிகவும் இனிய காதலியை மருவும் இன்பத்துக்கும் தீராத க்ஷய ரோகத்தால் நேரும் துன்பத்துக்கும் யாதொரு வேற்றுமையுந் தெரியாமல் புத்தி மண்ணுய் விடவேண்டுமென்பது அவ் வுபதேசத் தின் கருத்து அன்று. ஏனென்ருல், ஸாதாரண புத்தி இருக்கும் வரை ஒருவன் காதலின்பத்துக்கும் க்ஷயரோகத் துன்பத்துக்குமிடையே உள்ள வேற்றுமையை உணரா திருத்தல் ஸாத்யமன்று. ஆத்ம ஞானம் எய்தியதால் ஒருவன் ஸாதாரண புத்தியை இழந்து விடுவானென்று நினைப்பது தவறு. க்ஷயரோகம் நேரும்போது ஸாமான்ய மனிதன் மனமுடைந்து போய்த் தன்னை எளிதாகவும் அந்நோயை வலிதாகவும் கருதி ஆசையிழந்து நாளடை வில் மேன்மேலும் தன்னை அந்த நோய்க்கு இரையாக்கிக் கொண்டு, க்ஷயரோகி என்று தனக்கு ஒரு பட்டஞ் சூட் டிக்கொண்டு வருந்தி மடிவது போல் ஞானி செய்ய மாட் டான். ஞானி அத்தகைய நோய் ஏதேனும் பூர்வ கர்ம வசத்தால் தோன்றுமாயின், உடனே கடவுளின் பாதத் தைத் துணை என்று நம்பித் தன் ஞானத் தீயால் அதை எரித்துத் தள்ளிவிடுவான்.

" ஞானக்நிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே"— ஞானத்தீ எல்லா வினைகளையும் சாம்பராக்குகிறது. கடவுளிடம் தீராத நம்பிக்கை செலுத்தவேண்டும். கடவுள் நம்மை உலகமாகச் சூழ்ந்து நிற்கிறான். நாமாகவும் அவனே விளங்குகிறான். அக வாயிலாலேனும் புற வாயிலாலேனும் நமக்கு எவ்வகைத் துயரமும் விளைக்க மாட்டான். ஏன்? நாம் எல்லா வாயில்களாலும் அவனைச் சரண் புகுந்துவிட்டோமாதலின்.

அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. அவன் நமக்குத் தீங்கு செய்ய மாட்டான். தீங்கு செய்ய வல்லான் அல்லன். ஏன்? நாம் அவனை முழுதும் நம்பிவிட்டோமாதலின்.

'கடவுளை நம்பினோர் கை விடப் படார்'. இதுவே பக்தி.

அந்தக் கடவுள் எத் தன்மை யுடையான்? எல்லா அறிவும், எல்லா இயக்கமும், எல்லாப் பொருளும் எல்லா வடிவமும் எல்லாம் தானேயாகி நிற்பான்.

அவனை நம்பினோர் செய்யத் தக்கது யாது? எதற்கும் துயரப்படாதிருத்தல்; எதற்கும் கவலைப்படாதிருத்தல்; எதனிலும் ஐயுறவு பூணாதிருத்தல்.

" ஸம்சயாத்மா விநச்யதி"—ஐயமுடையோன் அழிவான். நம்பினவன் மோக்ஷமடைவான்.

'குந்தியின் மகனே, சீதம், உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம் என்பவற்றைத் தரும் இயற்கையின் தீண்டுதல்கள் வந்துபோகும் இயல்புடையன; அநித்யமாயின; அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள். பாரதா!' (பகவத் கீதை, 2 ஆம் அத்யாயம், 14-ஆம் சுலோகம்.)

'ஆண்காளையே! இவை எந்த மனிதனைத் துன்புறுத்த மாட்டாவோ, இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் நிகராகக் கருதும் அந்தத் தீரன் சாகாதிருக்கத் தகுவான்.' (ஷை 15-ஆம் சுலோகம்.)

இஃதே பகவத் கீதையின் சிகரம்.

சாகாதிருத்தல்; மண் மீது மாளாமல் மார்க்கண்டேயன் போல் வாழ்தல்; இதுவே கீதையின் ரஸம்.

அமரத்தன்மை: இஃதே வேத ரஹஸ்யம்.

இந்த வழியைக் காட்டுவது பற்றியே வேதங்கள் இத்தனை மதிக்கப் படுகின்றன.

இறந்து போன ஜீவன் முக்தர்கள் யாவரும் ஜீவன் முக்தியை எய்திய பின் அந்த நிலையினின்றும் வழுவியவர்களாகவே கருதப் படுதல் வேண்டும். நித்யஜீவிகளாய் மண்மேல் அமரரைப்போல் வாழ்வாரே நித்ய ஜீவன் முக்தராவர். அத்தகைய நிலையை இந்த உலகில் அடைதல் ஸாத்யமென்று மேற் கூறிய இரண்டு சுலோகங்களிலே கடவுள் போதித்திருக்கிறார். அதற்கு உபாயமும் அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். குளிர் வெம்மை,

இன்பம் துன்பம் எனும் இவற்றை விளைக்கும் இயற்கையின் அநுபவங்கள், தெய்வ கிருபையால், சாசுவதமல்ல, அநித்யமானவை, தோன்றி மறையும் இயல்புடையன. ஆதலால், இவற்றைக் கண்ட இடத்தே நெஞ்சம் இளகுதலும் நெஞ்சுடைந்து மடிதலும் சால மிகப் பேதமையாமன்றோ? ஆதலால் இவற்றைக் கருதி எவனும் மனத் துயரப் படுதல் வேண்டா. அங்ஙனம் துயர்படாதிருக்கக் கற்பான் சாகாமலிருக்கத் தகுவான். இஃது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கொள்கை. இதுவே அவருடைய உபதேசத்தின் ஸாராம்சம். பகவத் கீதையின் நூற்பயன். எனவே பகவத் கீதை அமிர்த சாஸ்த்ரம்.

அ

'அமிர்த சாஸ்த்ரம்—அதாவது சாகாமலிருக்க வழி கற்றுக் கொடுக்கும் சாஸ்த்ர மாகிய பகவத் கீதையைச் சிலர் கொலைநூலாகப் பாவனை செய்கிறார்கள். துர்யோதனாதிகளைக் கொல்லும்படி அர்ஜுனனைத் தூண்டுவதற்காகவே, இந்தப் பதினெட்டு அத்யாயமும் கண்ண பிரானால் கூறப்பட்டன. ஆதலால், இது கொலைக்குத் தூண்டுவதையே தனிநோக்கமாக உடைய நூலென்று சிலர் பேசுகிறார்கள். கொலை செய்யச் சொல்ல வந்த இடத்தே, இத்தனை வேதாந்தமும், இத்தனை ஸத்வ குணமும், இத்தனை துக்க நிவர்த்தியும், இத்தனை சாகா திருக்க வழியும் பேசப் படுவதென்னே என்பதை அச் சில மூடர் கருதுகின்றிலர்.

துர்யோதனாதியர் காமக் குரோதங்கள்; அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா; ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா.

இந்த ரஹஸ்யம் அறியாதவருக்குப் பகவத் கீதை ஒருபோதும் அர்த்தமாகாது.

க்ஷத்திரிய அரசர் படித்துப் பயன் பெறச் செய்ய வேண்டும் என்பதே இந்த நூலின் விசேஷ நோக்கம். பூமண்டலத்தார் அனைவருக்கும் பொதுமையாகவே விடுதலைக்கு உரிய வழிகளை உணர்த்தவேண்டுமென்று கருதி எழுதப்பட்டதே பகவத் கீதை; இதில் ஐயமில்லை. எனினும், இந்த நூல் க்ஷத்திரிய மன்னருக்கு விசேஷமாக உரியது. இது அவர்களுக்குள்ளேயே அதிகமாக வழங்கி வந்தது. வேதங்கள், எப்படி உலகத்துக்கெல்லாம் பொதுவே ஆயினும், பிராமணர்களுக்கு விசேஷமாக உரியனவோ, அதுபோலே புராணங்கள் க்ஷத்திரியர்களுக்கு உரியன.

மேலும் கீதையைச் சொன்னவன் ராஜா; கேட்டவன் ராஜா.

ஆதலால் க்ஷத்திரிய அரசருக்கு இதில் ரஸம் உண்டாகும் பொருட்டாக இது போர்க்களத்தை முகவுரையாகக் கொண்ட மஹா அற்புத நாடகத் தொடக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. இஃது 'இந்நூல் ஞான சாஸ்த்ரங்களில் முதன்மைப் பட்டிருப்பது போல், காவிய வரிசையிலும் மிக உயர்ந்தது' என்பதற்குச் சான்றும்.

ஆனால், அதிலிருந்து இது ஞான சாஸ்த்ரமே இல்லை என்று மறுக்கும் மூடர், முகவுரையை மாத்திரமே வாசித்துப் பார்த்தார்களென்று தோன்றுகிறது.

"முகவுரையில் மாத்திரமன்றே? நூலில், நடுவிலும் இடையிடையே, 'தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத'—'ஆத

லால் பாரதா, போர் செய்' என்ற பல்லவி வந்து கொண்டே இருக்கிறதன்றோ?" என்று கூறிச் சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். அதற்குத்தான் மேலேயே கீதா ரஹஸ்யத்தின் ஆதார ரஹஸ்யத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். அதனை இங்கு மீட்டும் சொல்லுகிறேன். துரியோதனாதிகள்—காமம், குரோதம், சோம்பர், மடமை, மறதி, கவலை, துயரம், ஐயம் முதலிய பாவ சிந்தனைகள். அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா.

௯

இந்த ரஹஸ்யம் உனக்கு எங்ஙனம் தெரிந்த தென்று கேட்பீர்களாயின், சொல்லுகிறேன்.

கண்ணனை நோக்கி அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—

நீ வாயு; நீ யமன்; நீ சந்திரன்; நீ வருணன்; நீ அனைத்திற்கும் பிதா; பிதாமஹன்; (கீதை: 11-ஆம் அத்யாயம்; 39-ஆம் சுலோகம்.)

கண்ணன் சொல்லுகிறான்:—'மறுபடியும், பெருந் தோளுடையாய், எனது பரம வசனத்தைக் கேட்பாய். என் அன்புக்குரிய நினக்கு நலத்தைக் கருதி (அதனைச் சொல்லுகிறேன்.)' (கீதை: 10-ஆம் அத்யாயம், முதல் சுலோகம்.)

'நான் உலகத்தின் பெரிய கடவுள். பிறப்பற்றவன்; தொடக்கம் இல்லாதவன்; இங்ஙனம் எனனை அறிவான் மனிதருள்ளே மயக்கந் தீர்ந்தான். அவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். (கீதை: 10-ஆம் அத்யாயம், 3-ஆம் சுலோகம்.)

எனவே கீதையில் கேட்பான் சொல்வான் என்ற இரு திறத்தினரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா என்பதை வற்புறுத்துகிறார்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமாத்மா என்ற மாத்திரத்திலே அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா என்பதும் துர்யோதனுதியர் காமக் குரோதாதிகளென்பதும் சாஸ்த்ரப் பயிற்சியும் காவியப் பழக்கமும் உடையோரால் எளிதில் ஊஹித்துக் கொள்ளத் தக்கனவாம்.

'பிரபோத சந்திரிகை' என்று ஒரு நாடக நூல் இருக்கிறது. அதில் விவேகன் என்ற ராஜன் உலோகாயதன் பௌத்தன் முதலியவர்களுடனே யுத்தம் செய்து வென்றதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த சாஸ்த்ரப் பயிற்சி இல்லாத ஒரு குழந்தை அந்த நூலைப் பார்த்து விட்டு, அதாவது, முன்பின் பாராமல் நடுவிலே மாத்திரம் பார்த்துவிட்டு, ஷை யுத்தம் எந்த வருஷத்தில் நடந்ததென்றும், அதில் இரு திறத்திலும் எத்தனை உயிர்கள் மடிந்தன என்றும் கேட்கப் புகுவது போல், சிலர் துர்யோதனுதியரைக் கொல்லும் புறப் பொருளிலே கீதையின் உபதேசத்தைக் கொள்ளுகின்றனர்.

ஹிந்துக்களாலே ஹிந்து தர்மத்தின் மூன்று ஆதார நிதிகளாகக் கருதப்படும் ப்ரஸ்தான த்ரயங்களாகிய உபநிஷத், பகவத்கீதை, வேதாந்த ஸூத்ரம் என்பவற்றுள் கீதை இரண்டாவது என்பதை இந்தச் சில மூடர் மறந்து விடுகின்றனர். 'இதற்கு - அதாவது, பகவத்கீதைக்கு -

சங்கரர், ராமாநுஜாசார்யர், மத்வாசார்யர் என்ற மூன்று மத ஸ்தாபகாசார்யரும் வ்யாக்யானம் எழுதி, இதனை ஹிந்து தர்மத்தின் ஆதாரக் கற்களில் ஒன்ருக நாட்டியிருக்கிருர்கள்' என்பதை இந்த மூடர் அறிகின்றிலர். கொலைக்குத் தூண்டும், நூலொன்றுக்கு சங்கராசார்யர் பாஷ்யம் எழுதுவதென்ருல், அஃது எத்தனை விநோதமாக இருக்கும் என்பதைக் கருதித் தம்மைத் தாமே நகைக்கும் திறமையிலர்.

கொலை எவ்வளவு தூரம்! பகவத்பாத சங்கராசார்யர் எவ்வளவு தூரம்!

மேலும், நாம் மேலே கூறியபடி, பகவத் கீதையைக் கொலை நூலென்று வாதாடுவோர் அதில் முகவுரை மாத்திரம் படித்தவர்களே யன்றி நூலில் உட்பகுதியில் நுழைந்து பார்த்தவரல்லர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஈசனைச் சரணுக்தி யடைந்து இஹலோகத்தில் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை எய்தி நிகரற்ற ஆனந்தக் களியில் மூழ்கி வாழும்படி வழிகாட்டுவதே பகவத் கீதையின் முக்கிய நோக்கம். ஆதலால், இஃது கர்ம சாஸ்த்ரம்; இஃது பக்தி சாஸ்த்ரம்; இஃது யோக சாஸ்தரம்; இஃது ஞான சாஸ்த்ரம்; இஃது மோக்ஷ சாஸ்த்ரம். இஃது அமரத்வ சாஸ்த்ரம்.

௧0

இங்ஙனம் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புவோனுக்கு முக்கியமான சத்துரு-ஒரே சத்துரு-அவனுடைய சொந்த மனமே யாம். 'தன்னைத் தான் வென்றவன் தனக்குத் தான் நண்பன். தன்னைத் தான் ஆளாதவன் தனக்குத்

தான் பகைவன். இங்ஙனம் ஒருவன் தானே தனக்குப் பகைவன், தானே தனக்கு நண்பன்' என்று கடவுள் சொல்லுகிறார்.

தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நட்பும் தனக்குப் பிறிதில்லை. தன்னை யொழியத் தனக்குப் பகையும் வேறு கிடையாது. ஒருவன் தனக்குத் தான் நட்பாகிய போது, உலகம் முழுதும் அவனுக்கு நட்பாய் விடுகிறது. அங்ஙன மின்றித் தான் கட்டி ஆளாமல் தனக்குத்தான் பகையாக நிற்போனுக்கு வையகமெல்லாம் பகையாகவே முடிகிறது. உள்ளப்பகையே பகை; புறப்பகை பகையன்று. உள்ளப் பகையின் வெளித் தோற்றமே புறப்பகையாவது. உள்ளப் பகையைக் களைந்துவிட்டால், புறப்பகை தானே நழுவிப் போய்விடும்.

புறத்தே எல்லாம் கடவுளாகப் போற்றத் தக்கது. உள்ளப் பகை யாகிய அஞ்ஞானம் - அதாவது, வேற்றுமை யுணர்ச்சி - ஒன்று மாத்திரமே அழித்தற்கு உரியது.

வேற்றுமை யுணர்ச்சியை நீக்கி, நம்மைச் சூழ நடைபெறும் செயல்க ளெல்லாம் ஈசன் செயல்களென்றும், தோன்றும் தோற்றங்க ளெல்லாம் ஈசனுடைய தோற்றங்க ளென்றும் தெரிந்து கொள்ளுமிடத்தே பயநாசம் உண்டாகிறது.

"சொல்லடா ஹரி என்ற கடவு ளெங்கே?
சொல்' லென்று ஹிரணியன் தான் உறுமிக்கேட்க
நல்லதொரு மகன் சொல்வான் 'தூணி லுள்ளான்,
நாராயணன் துரும்பி னுள்ள' னென்றான்.

வல்லமை சேர் கடவுளிலா இடமென்றில்லை :
மஹா சக்தி இல்லாத வஸ்து இல்லை,
அல்ல வில்லை : அல்ல வில்லை ; அல்ல வில்லை,
அனைத்துமே தெய்வ மென்று லல்ல லுண்டோ ?''

'தன் மனமே தனக்குப் பகை என்பது பேதைமை யன்றோ ? எல்லாம் கடவுளாயின், என் மனமும் கடவு ளன்றோ ? அதனைப் பகைவனாகக் கருதுமாறு என்னே ?' எனில்,—தன்னைத் தான் வென்று தனக்குத் தான் நன் மை செய்யும்போது, தன்னுடைய மனம் தெய்வத் தன் மை உடையதாகக் கருதிப் போற்றத் தக்கது. மற்றப் போது பகையாம்.

எல்லாம் கடவுளாயின், மனம் தீமை செய்யும் போது கடவுளாகு மன்றோ ? 'எப்பொருள் யாது செய்யுமே யாயி னும், அப்பொருள் கடவுள், அதன் செய்கை கடவு ளுடைய செய்கை' என்னும் விதி மாறுதன்றோ? எனில்:— அவ்வுரை மெய்யே. எனிலும், நமக்கு லோகாநுபவம் மறுக்கத் தகாத பிரமாணமாகும். லோகாநுபவத்தில் மனம் நமக்குத் தீமை செய்கிறது. அதை வென்று நன் மை செய்யத் தக்கதாகப் புரிதல் ஸாத்யம்.

அங்ஙனம் செய்யும் பொருட்டாகவே, சாஸ்த்ரங் களும் வேதங்களும் எண்ணிறந்தனவாகச் சமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

மனம் துன்பம் இழைப்பதையும் அதனால் உயிர்கள் கோடானுகோடியாக மடிவதையும் நாம் கண் முன்பு

காணும்போது, அதை ஒரேயடியாக மறுத்துவிடுவதில் பயனில்லை.

மனம் இயற்கையாலும் தீய 'ஸஹவாஸத்தாலும் ஆத்மாவுக்குத் துன்பமிழைத்தல் ப்ரத்யக்ஷம். நல்ல கூட்டத்தாலும், நல்ல பயிற்சியாலும் அதனை உபகார வஸ்துவாகச் செய்தல் ஸாத்யம் என்பது யோகிகளின் ஸர்வ ஸாதாரண அநுபவம்.

எல்லாம் கடவுளுடைய செயலென்பது பொது உண்மை; பரம ஸத்யம். ஆயினும் மனிதருக்குத் துன்பம் உண்டு. எல்லாம் கடவுளுடைய வடிவம் என்பது பரம ஸத்யம். எனினும், ஜீவர்கள் துயரப்படுவதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணுகிறோம்.

அதாவது, கடவுளுக்கு எல்லாம் ஒன்று போலவேயாம். எத்தனை கோடி உயிர்கள் வாழ்ந்தாலும், எத்தனை கோடி உயிர்கள் மடிந்தாலும், கடவுளுக்கு யாதொரு பேதமும் இல்லை. அண்டகோடிகள் சிதறுகின்றன. பூகம்பம் உண்டாய்த் தேசங்கள் அழிகின்றன.

ஸூர்ய கோளங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதித் தூளாகின்றன. இவை அனைத்தும் புதியன புதியனவாகத் தோன்றுகின்றன. கோடிப் பொருள்கள்—

கோடியா? ஒரு கோடியா? கோடி கோடியா? கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடி கோடியா? அன்று. அநந்தம், எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் க்ஷணந் தோறும் தோன்று

கின்றன. எண்ணத் தொலையாத பொருள்கள் க்ஷணந் தோறும் மடிகின்றன. எல்லாம் கடவுளுக்கு ஒரே மாதிரி. சலித்தல் அவருடைய இயல்பு. அவருடைய சரீரமாகிய ஜகத் ஓயாமல் சுழன்று கொண்டிருத்தல் - இயற்கை. இதனால் அவருக்கு அசைவில்லை. அவருக்கு அழிவில்லை.

கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார். எப்போதும் இருக்கிறார். யாதும் ஆவார். எனினும் தனி உயிருக்கு இன்பமும் துன்பமும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஜீவர்கள் அஞ்ஞானத் தாலேதான் துன்பங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பது மெய்யே. அவர்களுக்கு யதார்த்தத்தில் தீமைகளேனும் துன்பங்களேனும் இல்லை என்பது மெய்யே.

ஆனாலும், அந்த அஞ்ஞானம் ஒரு தீங்குதானே ? அதைத் தொலைக்கத்தானே வேண்டும்? மனத்தைக் கட்டுதல், மனத்தை வெல்லுதல் என்பதெல்லாம் அஞ்ஞானத்தைத் தொலைத்தல் என்ற பொருளன்றி வேறு பொருள் இலதாம்.

கக

'அஞ்ஞானமும் கடவுள் மயந்தானே? அதை ஏன் தொலைக்க வேண்டும்?' என்று கேட்டால்:—நீ 'எல்லாம் கடவுள்; ஞானமும் கடவுள், அஞ்ஞானமும் கடவுள்' என்பதை உண்மையாகத் தெரிந்த அளவில் உன்னைப் பரம ஞானம் எய்திவிட்டது. உனது அஞ்ஞானமும் நீங்கிப் போய்விட்டது, அஞ்ஞானமும் அதனாலாகிய துன்பமும் கடவுள் மயம் என்பது மெய்யே. எனில்; பின்னர் அவை

நீங்கி நீ ஞானமும் இன்பமும் எய்தியதும் கடவுள் செய லென்பதை மறந்து விடாதே. அவ்விடத்து அஞ்ஞா னம் நீங்கியது பற்றி வருத்தப்படாதே.

கஉ

கடவுளை உபாஸனை செய்வதற்குரிய வழி எங்ஙன மெனில்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்:—‘நான் எல்லாவற்றுக்கும் பிதா. என்னிடமிருந்தே எல்லாம் இயங்குகிறது. இந்தக் கருத்துடையோரான அறிஞர் என்னை வழிபடுகிறார்கள்.’ (கீதை, 10-ஆம் அத்யாயம், 8-ஆம் சுலோகம்.)

எந்த ஜந்துவுக்கும் ஹிம்ஸை செய்வோர் உண்மை யான பக்தராக மாட்டார். எந்த ஜீவனையும் பகைப்போர் கடவுளின் மெய்த்தொண்டர் ஆகார். எந்த ஜீவனையுங் கண்டு வெறுப்பெய்துவோர் ஈசனுடைய மெய்யன்பர் என்று கருதத் தகார். மாம்ஸ போஜனம் பண்ணுவோர் கடவுளுக்கு மெய்த்தொண்டராகார். மூட்டுப் பூச்சிகளை யும் பேன்களையும் கொல்வோர் தெய்வ வதை செய் வோரே ஆவர்.

‘அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:’—‘கொல்லாமையே முக்ய தர்மம்’ என்பது ஹிந்து மதத்தின் முக்கியக் கொள் கைகளில் ஒன்ரும். கொல்லாமையாகிய விரதத்தில் நில் லாதவன் செய்யும் பக்தி அவனை அமரத்தன்மையிலே சேர்க்காது. மற்றோர் உயிரைக் கொலை செய்வோனு டைய உயிரைக் கடவுள் மன்னிக்க மாட்டார். இயற்கை கொலைக்குக் கொலை வாங்கவே செய்யும்.

இயற்கை விதியை அநுஸரித்து வாழ வேண்டும். அதனால் எவ்விதமான தீமையும் எய்த மாட்டாது. எனவே ஸாதாரண புத்தியே பரம மெய்ஞ் ஞானம். இதனை ஆங்கிலேயர் 'Common sense' என்பர். சுத்தமான - மாசுபடாத, கலங்காத, அஞ்சாத, பிழைப்படாத - ஸாதாரண அறிவே பரம மெய்ஞ் ஞானமாகும்.

ஸாதாரண ஞானத்தைக் கைக் கொண்டு நடத்தலே எதிலும் எளிய வழியாம். ஸாதாரண ஞானமென்று சொல் மாத்திரத்தில் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று விளங்குகிறது. ஆனால், ஸாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்க எல்லாரும் பின் வாங்குகிறார்கள். ஸாதாரண ஞானத்தின்படி நடக்கவொட்டாமல் ஜீவர்களைக் காமக் குரோதாதிகள் தடுக்கின்றன. ஸாதாரண ஞானத்தின் தெளிவான கொள்கையாதெனில், 'நம்மை மற்றோர் நேசிக்கவேண்டு மென்றால் நாம் மற்றோரை நேசிக்க வேண்டும்' என்பது. நேசத்தாலே நேசம் பிறக்கிறது. அன்பே அன்பை விளைவிக்கும்.

நாம் மற்ற உயிர்களிடம் செலுத்தும் அன்பைக் காட்டிலும் நம்மிடம் மற்ற உயிர்கள் அதிக அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று விரும்புதல் ஸகல ஜீவர்களின் இயற்கையாக் இயல் பெற்று வருகிறது. இந்த வழக்கத்தை உடனே மாற்றி விடவேண்டும். இதனால் மரணம் விளைகிறது.

நாம் மற்ற உயிர்களிடம் அன்பு செலுத்தவேண்டும். அதனால் உயிர் வளரும். அதாவது, நமக்கு மேன்மேலும் ஜீவசக்தி வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டு வரும். நம்மி

டம் பிறர் அன்பு செலுத்த வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், ஆனால் அதே காலத்தில் நாம் பிறருக்கு எப்போதும் மனத்தாலும் செயலாலும் தீங்கு இழைத்துக் கொண்டும் இருப்போமாயின்—அதாவது பிறரை வெறுத்துக் கொண்டும், பகைத்துக்கொண்டும், சாபமிட்டுக்கொண்டும் இருப்போமாயின் - நாம் அழிந்துவிடுவோம் என்பதில் ஐயமில்லை.

கரு

இனி, வேறு சிலர் பகவத் கீதையை ஸந்யாஸ நூலென்று கருதுகிறார்கள். அதாவது, பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைத் துறந்து, தலையை மொட்டையிட்டுக் கொண்டு ஆண்டியாய்த் திரிவோருக்கு எழுதப் பட்ட நூலென்று நினைக்கிறார்கள். இதைக்காட்டிலும் ஆச்சர்யமான தப்பிதம் நாம் பார்த்ததே கிடையாது. கீதையைக் கேட்டவனும் ஸந்யாஸி யல்லன்; சொல்லியவனும ஸந்யாஸி அல்லன். இருவரும் பூமியாளும் மன்னர்; குடும்ப வாழ்விலிருந்தோர். ஆஹா! அஃது எப்படிச் சொல்லலாம்? அர்ஜுனன் ஜீவாத்மா என்றும், கண்ணன் பரமாத்மா என்றும் மேலே கூறிவிட்டு, இங்கு அவர்களை உலகத்து மன்னர்களாக விவகரிப்பதற்கு நியாயமென்னே?' எனில்—வேண்டா; அதனை விட்டு விடுக.

பரமாத்மா ஜீவாத்மா இருவருமே உலக காரியங்களில் தலைப்பட்டுத்தான் இருக்கிறார்கள். கீர்த்திபெற்ற வங்க கவியாகிய ஸ்ரீமான் ரவீந்த்ரநாத தாகூர் கடவுளை நோக்கி, ஐயனே, நீயே ஸம்ஸார வலையில் அகப்பட்டிருக்

கிருயே? யான் இதினின்றும் விடுதலை வேண்டும் பேதைமை என்னே?' என்று பாடி யிருக்கிறுர். ஸம்ஸார விருத்திகள் கடவுளுடைய விருத்திகள். செயலெல்லாம் சிவன் செயல். 'அவனன்றி ஓரணுவு மசையா' தெனும் பெரிய ஆப்தர் மொழியுண்டு கண்டீர்.

கீதையிலே, பகவான் சொல்லுகிருன்: "அர்ஜுனு, மூன்று உலகங்களிலும் இனிச் செய்யவேண்டிய தென மிஞ்சி நிற்கும் செய்கை ஒன்றும் எனக்குக் கிடையாது. 'அடையத் தக்கது, ஆனுல் என்னுல் அடையப் படாதது' என ஒரு பேறும் இல்லை. எனிலும், நான் தொழில் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன்" என.

ஏனெனில், கடவுள் சொல்லுகிருன்: "நான் தொழில் செய்யாதுவாளா இருப்பின், உலகத்தில் எல்லா உயிர்களும் என் வழியையே பின்பற்றும். அதனுல் இந்த உலகத்துக்கு அழிவு எய்தும். அந்த அழிவுக்கு நான் காரணபூதனுகும்படி நேரும். அது நேராதபடி நான் எப்போதும் தொழில் செய்துகொண்டே இருக்கிறேன்' என.

கடவுள் ஓயாமல் தொழில் செய்துகொண்டே இருக்கிருன். அவன் அண்ட கோடிகளைப் படைத்த வண்ணமாகவும் காத்த வண்ணமாகவும் அழித்த வண்ணமாகவும் இருக்கிருன். இத்தனை வேலையும் ஒரு சோம்பேறிக் கடவுளால் செய்ய முடியுமா? கடவுள் கர்மயோகிகளிலே சிறந்தவன். அவன் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடைவிடாத் தொழிலை விதித்திருக்கிருன்; ஸம்ஸாரத்தை விதித்

திருக்கிறுன்; குடும்பத்தை விதித்திருக்கிறுன்; மனேவி மக்களே விதித்திருக்கிறுன்; சுற்றத்தாரையும் அயலாரையும் விதித்திருக்கிறுன். நாட்டில் மனிதர் கூட்டுறவைத் துறந்து ஒருவன் காட்டுக்குச் சென்ற மாத்திரத்தாலே அங்கு அவனுக்கு உயிர்க் கூட்டத்தின் சூழல் இல்லாமற் போய் விடமாட்டாது. எண்ணற்ற விலங்குகளும், பறவைகளும் ஊர்வனவுமாகிய ஜீவர்களும், மரம் செடி கொடிகளாகிய உயிர்ப் பொருள்களும் அவனேச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. சூழ மிருகங்களே வைத்துக்கொண்டு அவற்றுடன் விவகரித்தல் மனிதக் கூட்டத்தினிடையே இருந்து அதனுடன் விவகரிப்பதைக் காட்டிலும் எளிதென்றேனும் கவலேக் குறைவுக்கு இடமாவதென்றேனும் கருதுவோன் தவருக யோசனே பண்ணுகிருன். மனிதர் எத்தனே கொடியோராயினும், மூடராயினும், புலி கரடி ஓநாய் நரிகளுடன் வாழ்வதைக் காட்டிலும் அவர்களிடையே வாழ்தல் ஒருவனுக்கு அதிக நன்மை பயக்கத்தக்கது என்பதில் ஐயமில்லே. 'ஆனல், கொடுங் கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டிற் கடும் புலி வாழும் காடும் நன்றே' என முன்னேர் குறிப்பிட்டபடி, கடும் புலி வாழுங் காட்டைக் காட்டிலும் நாட்டை ஒருவனுக்கு அதிகக் கஷ்டமாக்கக் கூடிய மனிதரும் இருக்கக் கூடுமென்பது மெய்யே. ஆனல், இந்நிலேயைப் பொது விதியாகக் கருதலாகாது. பொது விதியை ஸ்தாபனம் செய்வதாகிய விதிவிலக்கென்றே கருதத் தகும்.

கதையை வளர்த்துப் பயனில்லே. பெண்டு பிள்ளேகளேத் துறந்துவிட்ட மாத்திரத்தாலேயே ஒருவன்

முக்திக்குத் தகுதி யுடையவனுய் விடமாட்டான். இஃதே ஸ்ரீபகவான் கீதையில் உபதேசிக்கிற கொள்கை.

பெண்டு பிள்ளைகளையும் சுற்றத்தாரையும் இனத்தாரையும் நாட்டாரையும் துறந்து செல்பவன் கடவுளுடைய இயற்கை விதிகளைத் துறந்து செல்லுகிருன். ஜனஸமூஹ வாழ்க்கையைத் துறந்து செல்வோன் வலி இல்லாமையால் அங்ஙனம் செய்கிருன். குடும்பத்தை விடுவோன் கடவுளைத் துறக்க முயற்சி பண்ணுகிருன்.

துறவிகளுக்குள்ளே பட்டினத்துப் பிள்ளை சிறந்தவரென்று தாயுமானவர் பாடி யிருக்கிருர். அந்தப் பட்டினத்துப் பிள்ளை என்ன சொல்லுகிருர்?

அறந்தா னியற்றும் அவனிலுங் கோடியதிக மில்லந்
துறந்தான் அவனிற் சதகோடி யுள்ளத்துறவுடையான்
மறந்தா னறக் கற்றறிவோ டிருந்திரு வாதனையற்
றிறந்தான் பெருமையை என் சொல்லுவேன் கச்சியே
கம்பனே.

இல்லத் துறவைக்காட்டிலும் உள்ளத் துறவு சதகோடி மடங்கு மேல் என்று மேலே பட்டினத்தடிகள் சொல்லுகிருர். பட்டினத் தடிகள் தாம் துறவியாதலால் இங்ஙனம் கூறினுர். உள்ளத் துறவுதான் செய்தற் குரிய தென்றும் மனைத் துறவு செய்யவொண்ணுத தொரு பாவ மென்றும் நான் சொல்லுகிறேன்.

பாவமாவது யாது? புண்ணியமென்பது எதனை?

தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் துன்பம் விளைவிக்கத் தக்க செய்கை பாவம்; தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும்

இன்பம் விளைக்கத் தக்க செயல் புண்ணியச் செயல் எனப்படும்.

ஒருவனுக்கு மனைத் துறவைக் காட்டிலும் அதிகத் துன்பம் விளைவிக்கத் தக்க செய்கை வேறொன்றும் இல்லை!

'இல்லா ளகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை.'—கற்புடைய மனைவியுடன் காதலுற்று, அறம் பிழையாமல் வாழ்தலே இவ்வுலகத்தில் ஸ்வர்க்க வாழ்க்கையை ஒத்ததாகும். ஒருவனுக்குத் தன் வீடே சிறந்த வாஸ ஸ்தலம், மலையன்று. வீட்டிலே தெய்வத்தைக் காணத் திறமை இல்லாதவன் மலைச் சிகரத்தை அடுத்தவொரு முழையிலே கடவுளைக் காண மாட்டான்.

கடவுள் எங்கிருக்கிறார்? எங்கும் இருக்கிறார். மலைச் சிகரத்திலே மாத்திரமா இருக்கிறார்? வீட்டிலும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்.

அங்கமே நின் வடிவமான சுகர்கூப்பிட நீ
எங்கும் 'ஏன்?' ஏன்?' என்ற தென்னே பராபரமே?

என்று தாயுமானவர் பாடி யிருக்கிறார்.

எங்ஙனமேனும், கடவுளை நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்ற பேராவலுடன், சுகப் பிரம்ம ரிஷி, காட்டு வழியே 'கடவுளே, கடவுளே யோ!' என்று கதறிக்கொண்டு போயினராம். அப்போது அங்கிருந்த மலை, சுனை, மேகம் நதி, ஓடை, மரம், செடி, கொடி, இலை, மலர், பறவை, விலங்கு—எல்லாப் பொருள்களும் 'ஏன்? ஏன்?' என்று கேட்டனவாம்.

எங்கும் கடவுள் நிறைந்திருக்கிறார். 'ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம' - உலகமெல்லாம் கடவுள்மயம் என்று வேதம் சொல்லும் கொள்கையையே மேற்படி கதை விளக்குகிறது.

இங்ஙனமாகையில், வீட்டிலிருந்து பந்துக்களுக்கும் உலகத்தாருக்கும் உபகாரம் செய்துகொண்டு, மனுஷ்ய இன்பங்களையெல்லாம் தானும் புஜித்துக்கொண்டு, கடவுளை நிரந்தரமாக உபாஸனை செய்து அதனால் மனிதத் துன்பங்களினின்றும் விடுபட்டு ஜீவன்முக்தராய் வாழ்தல் மேலான வழியா? அல்லது, காட்டிலே போய், உடம்பை விழலாக வற்றடித்து மடித்தும், புலி, பாம்பு முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களுக்கு இரையாய் மடிந்தும், கடவுளைத் தேட முயலுதல் சிறந்த உபாயமா?

ஸூர்யனைக் காணவில்லை என்று ஒருவன் தன் கைப் பெட்டிக்குள்ளே சோதனை போடுதலொக்குமன்றே, ஒருவன் கடவுளைக் காண வேண்டிக் காடுகளிலும் இருண்ட முழைகளிலும் புகுந்து வாழ்தல்?

'இல்லற மல்லது நல்லற மில்லை.'

தாயுமானஸ்வாமி, தாம் உயர்ந்த துறவு பூண்டிருந்த போதிலும், இதனைப் பின்வரும் பாட்டில் அங்கீகாரம் செய்கிறார். அதாவது, முற்றிலும் அங்கீகாரம் புரியவில்லை. துறவறத்தைக் காட்டிலும் இல்லறமே சிறந்ததென்று அவர் தெளிவுபட உரைத்துவிடவில்லை. முக்திக்கு இரண்டும் ஸம ஸாதனங்கள் என்கிறார். தாயுமானவர் சொல்லுகிறார் :—

மத்த மத கரி முகிற் குல மென்ன நின் றிலகு
வாயிலுடன் மதி யகடு தோய்
மாட கூடச் சிகர மொய்த்த சந்திரகாந்த
மணி மேடை யுச்சி மீது

முத்தமிழ்முழக்க முடன்முத்து நகையார்களொடு
முத்து முத் தாய்க் குலாவி
மோகத் திருந்து மென் ? யோகத்தினிலேநின் று
மூச்சைப் பிடித் தடக்கிக்

கைத்தல நகைப்படை விரித்த புலி சிங்க மொடு
கரடி நுழை நூழை கொண்ட
கான மலை யுச்சியிற் குகை யூடிருந்து மென் ?
கர தலாமலக மென்ன

சத்த மற மோன நிலை பெற்றவர்களுய்வர் காண் !
ஜனகாதி துணிவி தன்றோ ?
ஸர்வ பரிபூரண அகண்ட தத்துவமான
ஸச்சி தாநந்த சிவமே.

இதன் பொருள் யாதெனில் :—

'மதமேறிய யானைகள் மேகக் கூட்டங்களைப்போல் மலிந்து நிற்கும் வாயில்களை யுடைய அரமனையில், சந்திரனை அளாவுவன போன்ற உயரமுடைய மாடங்களும் கூடங்களும் சிகரங்களும் சூழ்ந்திருப்ப, அவற்றிடையே நிலா விளையாட்டுக்காகச் சமைக்கப் பட்டிருக்கும் சந்திரகாந்த மேடைகளின் மேலே இனிய தமிழ்ப் பேச்சுக்கும் இனிய தமிழ்ப் பாட்டுக்கும் நாட்டியங்களுக்குமிடையே முத்தொளி வீசும் நகை புரிகின்ற மாதர்களுடனே முத்து முத்தாக உரையாடி முத்தமிட்டு முத்த

மிட்டுக் குலாவிக் காதல் நெறியில் இன்புற்றிருந்தா லென்ன? அஃதன்றி, யோக வழியிலே சென்று மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு ஆயுதங்களைப் போல் வலிய-நகங்களை யுடைய புலி, சிங்கம், கரடி முதலியன பதுங்கிக் கிடக்கும் பொந்துகளை யுடைய காட்டு மலை யுச்சியில் தாமொரு பொந்தில் இருந்தால் என்ன? உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலே விளங்குவதோர் உண்மை கூறுகின்றோம். 'சலனமின்றி மனத்திலே சாந்த நிலை பெற்றோர் உய்வார்.' இஃதன்றோ ஜனகன் முதலியோரின் முடிவாவது? எங்கும் நிறைவுற்றதாய்ப் பிரிக்கப் படாத மூலப் பொருளே! அறிவும், உண்மையும், மகிழ்ச்சியும் ஆகிய கடவுளே!

இங்ஙனம், இல்லறத்தைப் பந்தத்துக்கு, அதாவது, தீராத துக்கத்துக்குக் காரணமென்றும், துறவறம் ஒன்றே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமென்றும் கூறும் வேறு சில துறவிகளைப் போலே சொல்லாமல், இரண்டும் ஒருங்கே மோக்ஷத்துக்கு ஸமமான ஸாதனங்கள் என்று சொல்லியதே நமக்குப் பெரிய ஆறுதலாயிற்று. ஸம்ஸார ஸுகங்கள்கூடத் துன்பங்களுக்கே வழி காட்டுகின்றன என்றும், ஆகவே எல்லா வகையிலும் இஹலோக வாழ்க்கை துன்பத்தைத் தவிர வேறில்லை என்றும் சொல்லிச் சில பிற்காலத்துத் துறவிகள் 'வீட்டையும் பெண்டு பிள்ளைகளையும் துறந்து விட்ட மாத்திரத்திலேயே ஒருவன் இஹலோக வாழ்வைத் துறந்து விட்டானாகிறான்' என்ற பிழைக் கருத்துக்கொண்டவர்களாய், ஊர்தோறும் சுற்றிக்கொண்டு, வீடு வாயில்

சுற்றம் துணை இனம் ஏதும் இல்லாதவர் களாய்ப் பிச்சை யெடுத்து வயிறு வளர்க்கிறார்கள். இக்கூட்டத்தாரின் வாழ்க்கை மஹா பரிதாபகரமானது. இந்தக் கூட்டத்தாரில் இடை யிடையே சிற் சில இடங்களில் சிற்சில மஹான்கள் அளவற்ற கல்வியுடையோராகவும், அளவற்ற தெய்வ பக்தியுடையோராகவும், வரம்பற்ற ஜீவ காருண்ய முடையோராகவும் தோன்றுகிறார்கள். மற்றும், அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு ஒருவித மான முக்தித் தேட்டம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எனிலும், இவர்களில் மிகப் பெரிய மஹான்கள்கூட, உலகத்தில் மானுடர் எய்தற்குரியதாகிய பரிபூர்ண வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்று கூறத்தகாது. வேத காலத்தில் இந்தத் துறவு வழி ஹிந்துக்களுக்குள்ளே கிடையாது. வேதகாலத்தில், ஸந்யாஸம் நமக்குள்ளே இருந்திருப்பதாக ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் சொல்லியிருக் கிறார். வஸிஷ்டர் வாமதேவர் முதலிய வேத ரிஷிகள் அத்தனை பேரும் மணம் புரிந்துகொண்டு மனைவி மக்களு டனேயே இன்புற்று வாழ்ந்தனர். புலன்களை அடக்கி யாளும் பொருட்டாக, அக்காலத்து ரிஷிகள் பிரம்மசாரி களாக இருந்து நெடுங்காலம் பலவகைக் கொடிய தவங் கள் செய்தது உண்டு. ஆனால், குறிப்பிட்ட காலம்வரை தவங்கள் செய்து முடித்துப் பின்பு இல்வாழ்க்கையுட் புகுதலே மஹரிஷிகளுக்குள் வழக்கமாக நடைப்பெற்று வந்தது. மஹா பாரதத்திலும் மற்றப் பூர்வ புராணங் களிலும் வேத ரிஷிகளைப் பற்றிய கதைகளும் சரித்திரங் களும் ஒரே ஸித்தாந்தமாக வேத ரிஷிகளுக்குத் துறவறம் என்ற விஷயமே இன்னதென்று தெரியாது என்ற என்

வார்த்தையை நிலைநிறுத்துகின்றன, மேலும், ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் வேதத்தின் பிற்சேர்க்கைகளாகிய உபநிஷத்துக்களையே முக்கியமாகப் பயின்றவர். இந்த உபநிஷத்துக்கள் வேதாந்தம் என்ற பெயர் படைத்தன; அதாவது வேதத்தின் நிச்சயம். இவை வேதரிஷிகளால் சமைக்கப்பட்டன அல்ல. பிற்காலத்தவர்களால் சமைக்கப்பட்டன. ஸம்ஹிதைகள் என்று மந்திரங்கள் சொல்லப்படுவனவே உண்மையான வேதங்கள். அவையே ஹிந்து மதத்தின் வேர். அவையே வஸிஷ்ட வாமதேவாதி தேவரிஷிகளின் கொள்கைகளைக் காட்டுவன. உபநிஷத்துக்கள் மந்திரங்களுக்கு விரோத மல்ல; அவற்றுக்குச் சாஸ்த்ர முடிபு. அவற்றின் சிரோ பூஷணம். ஆனால் பச்சை வேதமென்பது மந்திரம் அல்லது ஸம்ஹிதை எனப்படும் பகுதியேயாம்.

இந்த மந்திரங்கள் அல்லது ஸம்ஹிதைகள் பழைய பழையமிகப் பழைய ஸம்ஸ்க்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, வேதங்களின் ஸம்ஸ்க்ருதம் மதுரைச் சங்கத்துக்கு முந்திய தமிழைப் போலவும் உபநிஷத்துக்களின் பாஷை சங்கத்துக்குப் பிந்திய தமிழைப் போலவும் இருக்கின்றன.

ஆனால், இந்த உவமானம் முற்றிலும் பொருந்திய தாகக் கூறலாகாது. இன்னும் அதை உள்ளபடி விளக்குமிடத்தே, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள மற்ற எல்லா நூல்களும் ஒரு பாஷை; வேதம் மாத்திரம்-அதாவது, ஸம்ஹிதை அல்லது மந்திரம் மாத்ரம்—தனியான பஷையாக இருக்கிறது. இஃதொரு பெருவியப்பு அன்

ரே? வேத ஸம்ஸ்க்ருதம் வேறு எந்த நூலிலும் கிடை யாது. உபநிஷத்தில், ஒரு சில மிகச் சில பகுதிகளில் விசேஷமாக வேத மந்திரங்களை மீட்டும் உரைக்கு மிடத்தே, வேத பாஷையைக் காணலாம். மற்றப்படி உபநிஷத்து முழுதும் பிற்காலத்துப் பாஷையிலேயே சமைந்திருக்கிறது.

இங்ஙனம் இருக்கப் பிற்காலத்து ஆசார்யர்களிலே சிலர் வேதத்தைக் கர்மகாண்டம் என்றும் அதனுல் தாழ்ந்தபடியைச் சேர்ந்ததென்றும் உபநிஷத்தே ஞான காண்டம் என்றும் ஆதலால் அது வேதத்தைக் காட் டிலும் உயர்ந்ததென்றும் கருதுவாராயினர்.

இங்ஙனம் பிற்காலத்து ஆசார்யர்கள் நினைப்பதற்கு உண்டான காரணங்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே தருகிறேன். முதலாவது காரணம், வேத பாஷை மிகவும் பழமைப் பட்டுப் போனபடியால் அதன் உண்மை யான பொருளைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவும் துர்லபமாய் விட்டது. நிருக்தம் என்ற வேத நிகண்டையும் பிராம் மணங்கள் என்று சொல்லப்படும் பகுதிகளிலே காணப் படும் வேத மந்திர விளக்கங்களையும் கற்ற பின்னரே, ஒரு வாறு வேத மந்திரங்களின் பொருளை அறிதல் ஸாத்யமா யிற்று. வேதம் பிரம்மாண்ட நூல். அதில் இத்தகைய ஆராய்ச்சி செய்வார் மிக மிகச் சிலரே யாவர். இப்போது வேதத்திற்கு விளக்குப் போலே நிற்கும் ஸாயணரென்ற வித்யாரண்ய சங்கராசார்யரின் பாஷ்யம் பிராம்மணங்களை யும் நிருக்தத்தையுமே ஆதாரமாக உடையது. பிராம் மணங்களில் பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகளும் கற்

பிதப் பொருள்களுமே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நிருக்தத்திலோ என்ருல் பெரும்பாலும் வேத பதங்களுக்குச் சரியான பொருளே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல், பல இடங்களில் அதன் தாது நிச்சயங்கள் மிகவும் ஸம்சயத்துக்கு இடமாகவும் சில இடங்களில் அதன் பொருட்கோளே பிழைப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது.

வேத மந்திரங்களுக்குச் சரியான அர்த்தம் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று தற்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலும் இந்தியாவிலும் அநேக பண்டிதர்கள் மிகவும் சிரமப் படுகிருர்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்னே காலஞ் சென்றவராகிய ஸ்வாமி தயாநந்த ஸரஸ்வதி வேதத்துக்குத் தாம் எப்போதுமில்லாத புதிய அர்த்தமொன்று கற்பித்து அதற்கிணங்க 'ஆர்ய ஸமாஜம்' என்ற புது மதக் கொள்கை யொன்று ஸ்தாபித்தார்.

ஆனுல், சிற்சில பதங்களுக்கு ஸாயணுசார்யர் சொல்லும் உரை ப்ரத்யக்ஷமாக பிழை யென்று தோன்றினும், பொதுப்படையாகச் சொல்லுமிடத்தே தற்காலத்து ஹிந்து வைதிகர்களால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஸாயண பாஷ்யமே பூர்வ வ்யாக்யானங்களுக்கு விரோத மில்லாமலும், தெளிவாகவும், உண்மையாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

ஸாயண பாஷ்யம் இல்லாவிட்டால், வேதம் ஹிந்து ஜாதிக்குப் பயன்படாமலே போயிருக்கும். சரியான ஸமயத்தில் ஸாயணர் வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் எழுதி வைத்தார். எனிலும், ஸாயணுசார்யர் கூடத் தம்முடைய குருக்களைப் போலவே வேதம் கர்மநூலென்று கருதி

விட்டார். அதனல், அது ஹிந்து மதத்துக்கு ஆதிவேர் என்பதை இந்த ஆசார்யர்களால் மறுக்க முடியா விடினும், அதற்கு ஞான நெறியில் எவ்விதப் பிரமாணமும் இல்லை என்று அவர்கள் தவருக எண்ணும்படி நேர்ந்து விட்டது. ஏனென்ருல், வேதத்தைக் கர்மங்களைப் போற்றுகிற நூலாகக் கருதிய இவர்கள் கர்மங்களென்ற இடத்தே யாகங்களைக் கருதிக் கூறினர். அதாவது, யாகங்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகப்படும் நூலாக எண்ணி, கர்மங்கள் என்ருல் யாகங்களெனப் பொருள் கொண்டு இவர்கள் வேதத்தைக் கர்ம காண்டம் என்ருர்கள்.

மேற்படி யாகங்களே பெரும்பாலும் பசு வதைகளும் குதிரைக் கொலைகளும், ஆட்டுக் கொலைகளும் முக்கிய மாகப் பாராட்டிய கொலைச் சடங்குகள். இவ்விதமான கொலைகளைச் செய்தல் மோக்ஷத்துக்கு வழி என்ற போலி வைதிகரைப் பழி சூட்டி, அந்தக் கொலைச் சடங்குகளால் மனிதன் நரகத்துக்குத்தான் போவான் என்பதை நிலை நாட்டிய புத்த பகவானும் அவருடைய மதத்தைத் தழுவிய அரசர்களும் இந்தியாவில் யாகத் தொழிலுக்கு மிகவும் இகழ்ச்சி ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அந்தத் தருணத்தில், புத்த மதத்தை வென்று ஹிந்து தர்மத்தை நிலை நாட்ட, சங்கராசார்யர் அவதரித்தார். அவர் புத்த மதக் கருத்துக்களைப் பெரும்பாலும் ருசி கண்டு சுவைத்துத் தம்முடைய வேதாந்தத்துக்கு ஆதாரங்களாகச் செய்துகொண்டனர். ஷண்மத ஸ்தாப காசார்யராய், சைவம் வைஷ்ணவம் முதலிய ஆறு கிளை

களையும் ப்வதாந்தமாகிய வேரையு முடைய ஹிந்து மதம் என்ற அற்புத விருக்ஷத்தை ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் தமது அபாரமான ஞானத் திறமையாலும் கல்வி வலிமையாலும் மீள உயிர்ப்பித்து அதற்கு அழியாத சக்தி ஏற்படுத்தி வைத்து விட்டுப்போனார். தம்மாலே வெட்டுண்ட புத்த மதம் என்ற விருக்ஷத்தின் கிளைகள் பலவற்றை ஹிந்து தர்மமாகிய மரத்துக்கு நல்ல வளர்ச்சி உண்டாகும்படி எருவாகச் செய்து போட்டார். இங்ஙனம் புத்த மதக் கொள்கைகள் பலவற்றை ஹிந்து தர்மத்துக்கு ஆதாரமாகச் சேர்த்துக் கொண்டது பற்றியே, சங்கராசார்யரை அவருடைய எதிர்க் கக்ஷியார் பலர் 'ப்ரச்சன்ன பௌத்தர்' (மறைவுபட்ட பௌத்தர்) என்று சொன்னார்கள். எனினும் அவர் ஹிந்து தர்மத்துக்குச் செய்த பேருபகாரத்துக்காக ஹிந்துக்களிலே பெரும்பாலோர் அவரைப் பரமசிவனுடைய அவதாரமாகக் கருதிப் போற்றினார்கள்.

பௌத்த மதமே துறவு நெறியை உலகத்தில் புகுத்திற்று. அதற்கு முன் அங்கங்கே சில சில மனிதர் துறவிகளாகவும் சில சில இடங்களில் சிலர் துறவிக் கூட்டத்தாராகவும் இருந்தனர்.

துறவிகளின் மடங்களை இத்தனை தாராளமாகவும் இத்தனை வலிமையுடையனவாகவும் செய்ய வழி காட்டியது பௌத்த மதம். எங்கே பார்த்தாலும் இந்தியாவை அம்மதம் ஒரே ஸந்யாஸி வெள்ளமாகச் சமைத்து விட்டது. பாரத தேசத்தை அந்த மதம் ஒரு பெரிய மடமாக்கி வைத்துவிட்டது. ராஜா, மந்திரி, குடி, படை—எல்லாம் மடத்துக்குச் சார்பிடங்கள். துறவிகளுக்குச்

சரியான போஜனம் முதலிய உபசாரங்கள் நடத்துவதே மனுஷ நாகரிகத்தின் உயர் நோக்கமாகக் கருதப்பட்டது. துறவிகள் தாம் முக்கியமான ஜனங்கள்! மற்ற ஜனங்க ளெல்லாரும் அவர்களுக்குப் பரிவாரம்! மடந்தான் பிர தானம் ; ராஜ்யம் அதற்கு ஸாதனம்.

பாரத தேசத்தில் புத்த மதம் ஜீவகாருண்யம் ஸர்வ ஜன ஸமத்வம் என்ற இரண்டு தர்மங்களையும் நெடுந் தூரம் ஊன்றும்படி செய்தது. ஆனால், உலக வாழ்க்கை யாகிய ஜகத்தின் ஒளி போன்றவளாகிய பத்தினியைத் துறந்தவர்களே மேலோர் என்று வைத்து, அவர் களுக்குக் கீழே மற்ற உலகத்தை அடக்கிவைத்து உலக மெல்லாம் பொய்மயம் என்றும் துக்கமயம் என்றும் பிதற்றிக்கொண்டு வாழ்நாள் கழிப்பதே ஞான நெறியாக ஏற்படுத்தி, மனுஷ நாகரிகத்தை நாசஞ் செய்ய முயன்ற தாகிய குற்றம் புத்த மதத்துக்கு உண்டு. அதை நல்ல வேளையாக இந்தியா உதறித் தள்ளிவிட்டது. பின் னிட்டுப் புத்த தர்மத்தின்வாய்ப்பட்ட பர்மா முதலிய தேசங்களிலும் புத்த மதம் இங்ஙனமே மடத்தை வரம்பு மீறி உயர்த்தி மனித நாகரிகத்தை அழித்துக்கொண்டு தான் வந்திருக்கிறது. பிற்காலத்தில் பௌத்த வழியைத் தழுவி, பலமான மட ஸ்தாபனங்கள் செய்த ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்திலும் குருக்களுடைய சக்தி மிஞ்சிப் போய் மனித நாகரிகத்துக்குப் பேராபத்து விளையும் போல் இருந்தது. அதை ஐரோப்பிய தேசத்தார்கள் பல புரட்சிகளாலும் பெருங் கலகங்களாலும் யுத்தங்களாலும் எதிர்த்து வென்றனர். அதுமுதல் ஐரோப்பாவில் மடா

திபதிகளுக்கு ராஜ்யத்தின் மீதிருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன. இது நிற்க.

ஹிந்து தர்மம் புத்த மதத்தை ஜயிக்கவேயில்லை என்றும், பௌத்த மதமே ஹிந்து மதத்தை ஜயித்து விட்டதாகவும் சில மாஸங்களின் முன்பு காரைக்குடியில் ஒரு நண்பர் என்னிடம் தர்க்கித்தார். சரித்திரத்திலும், ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஐயமற புத்த மதம் இழிந்து ஹிந்து மதம் வெற்றி பெற்று நிற்கும் செய்தி விளங்குகையில், பட்டப் பகலை இரவென்று கூறுதல் போல் மேற்படி காரைக்குடி நண்பர் சொல்லிய பச்சைப் பொய்யை இங்கு எடுத்துச் சொல்ல வந்த முகாந்தரம் யாதெனில்:—'அவர் சொல்லியது பச்சைப் பொய்யன்று. அதில் சிறிதளவு உண்மையும் கலந்திருக்கிறது. எங்ஙன மெனில், பௌத்த மார்க்கத்தைக் களைந்தெறிந்து மிஞ்சி நின்ற ஹிந்து மதம் பல அம்சங்களில் பௌத்தமதக் கருத்துக்களை முழுமையாகவும் பல அம்சங்களிற் சற்றே மாற்றியும் தன்னுள்ளே சேர்த்துக் கொண்டு விட்டது. ஆகவே, பௌத்த மதம் இந்நாட்டில் இருந்த இடந்தடம் தெரியாமல் மண்ணோடு மண்ணாய் மடிந்துபோக வில்லை. அதன் கொள்கைகளில் பல ஹிந்துமதக் கொள்கைகளுடன் கலந்து இந்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன.'

இந்தச் செய்தியையே அந்தக் காரைக்குடி நண்பர் மிகவும் அதிசயோக்தியாக மேற்கண்டவாறு பச்சைப் பொய் வடிவத்தில் கூறினர். புனர்ஜன்மக் கொள்கை, புலால் மறுத்தல்—இவை இரண்டுமே பௌத்த மதத்தி

லிருந்து ஹிந்து மதத்துக்குள் நுழைந்த கொள்கைகளில் முக்கியமானவை என்று கருதப்படுகின்றன. ஆனால், இக்கொள்கைகள் பௌத்த மதத்திலிருந்துதான் ஹிந்து மதத்தில் புகுந்தன என்று கூறுவதற்குப் பலமான ஆதாரங்கள் இல்லை. புனர்ஜன்மக் கொள்கை பூர்வ புராணங்களிலேயே இருந்தது. பௌத்த மதம் அக் கொள்கையை, அறிஞர் கண்டு நகைக்கத் தக்கபடியாக, வரம்பு மீறி வற்புறுத்திற்று. பிற்கால ஹிந்து மதத்தில் அக் கொள்கை அளவுக்கு மிஞ்சி, நிரர்த்தகமாக ஏறிப் போய் இப்பொழுது ஹிந்து நம்பிக்கையிலுள்ள குறைகளில் ஒன்றாக இயல்கிறது. ஸாதாரணமாக ஒருவனுக்குத் தலை நோவு வந்தாலுங்கூட, அதற்குக் காரணம் முதல் நாள் பசி இல்லாமல் உண்டதோ, அளவு மீறித் தூக்கம் விழித்ததோ, மிகக் குளிர்ந்த அல்லது மிக அசுத்தமான நீரில் ஸ்நாநம் செய்ததோ என்பதை ஆராயும் முன் பாகவே, அது பூர்வ ஜன்மத்தின் கர்மப் பயனென்று ஹிந்துக்களிலே பாமரர் கருதக் கூடிய நிலைமை வந்து விட்டது. உலகத்து வியாபார நிலைமையையும் பொருள் வழங்கும் முறைகளையும் மனித தந்திரத்தால் மாற்றி விடலாம் என்பதும், அங்ஙனம் மாற்றுமிடத்தே செல்வ மிகுதியாலும் செல்வக் குறைவாலும் மனிதர்களுக்குள்ளே ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் அவமானங்களையும் பசிகளையும் மரணங்களையும் நீக்கிவிடக் கூடும் என்பதும் தற்காலத்து ஹிந்துக்களிலே பலருக்குத் தோன்றவே இடமில்லை. பிறர் சொல்லிய போதிலும் அது அவர்களுக்கு அர்த்த மாவது சிரமம். ஏனென்றால், பணவிஷயத்தில் ஏற் பட்ட பயங்கரமான பேதங்களையும் தார தம்மியங்களையும்

பார பக்ஷங்களையும் கண்டு, அதற்கு நிவாரணம் தேட வழி தெரியாத இடத்திலே தான், பெரும்பாலும் இந்தப் பூர்வ ஜன்ம கர்ம விஷயம் விசேஷமாக ப்ரஸ்தாபத்துக்கு வருகிறது. அற்பாயுள், நீண்ட ஆயுள், நோய், நோயின்மை, அழகு, அழகின்மை, பாடத்தெரிதல் அது தெரியாமை, படிப்புத் தெரிதல், அது தெரியாமை— முதலிய எல்லா பேதங்களுக்கும் பூர்வ ஜன்மத்தின் புண்யபாவச் செயல்களையே முகாந்தரமாகக் காட்டினுர்கள் எனினும், பண விஷயமான வேறுபாடுகளே இவை எல்லா வற்றைக் காட்டிலும் மனிதர்களுக்கு உள்ளக் கொதிப் பையும் நப்பிக்கைக் கேட்டையும் விளைத்து, அவர் களை இந்த ஜன்மத்தின் துக்கங்களுக்குப் பூர்வ ஜன் மத்திலே காரணம் தேடுவதும் அடுத்த ஜன்மத்தில் பரிஹாரம் தேடுவதுமாகிய விநோதத் தொழிலிலே தூண்டின.

எனவே, இந்தப் பூர்வ ஜன்ம ஸித்தாந்தத்தைப் பௌத்த மதம் நமது தேசத்தில் ஊர்ஜிதப்படுத்தியது பற்றி நாம் அதற்கு அதிக நன்றி செலுத்த இடமில்லை.

பௌத்த மதத்தால் நாம் அடைந்த நன்மைகளிலே உண்மையான நன்மை ஒன்றுதான். அதாவது, விக்ர ஹாராதனையை பௌத்த மதம் ஊர்ஜிதப் படுத்திற்று. புதிதாக உண்டாக்கவில்லை. ஏற்கனவே இருந்த வழக் கத்தை மிகவும் விஸ்தாரமாக்கி ஊர்ஜிதப்படுத்திற்று. பௌத்தர்கள் மனிதருக்கு ஏற்படுத்திய சிலைகளை நம்மவர் தம்முடைய அத்புத ஞான சக்தியின் விரிவாலும் கற்பனு சக்தியின் தெளிவாலும் தேவர்களுக்குச் சமைத்துக்

கொண்டனர். தேவர்களைச் சிலைகளில் வைத்து வணங்குதல் முக்திக்கு மஹத்தான ஸாதனங்களில் ஒன்றும். ஆனால், உண்மையான பக்தியுடன் வணங்க வேண்டும்.

இனி, புத்த மதம் இழைத்த பெருந் தீங்கு யாதெனிலோ, இடைக்காலத்து மாயா வாதத்தை நம்முள்ளே எழுப்பிவிட்டது. உபநிஷத்துக்களிலும் வேதத்திலும் 'மாயா' என்ற சொல் பராசக்தியைக் குறிப்பது. இடைக் காலத்தில் மாயை பொய் என்றதொரு வாதம் உண்டாயிற்று. இதனால், 'ஜகத் பொய்; தேவர்கள் பொய்; ஸூர்ய நக்ஷத்திராதிகள் பொய்; பஞ்சபூதம் பொய்; பஞ்சேந்திரியம் பொய்; மனம் பொய்; சைதந்யம் மாத்திரம் மெய்; ஆதலால், இந்த உலகத்துக் கடமைகளெல்லாம் எறிந்துவிடத் தக்கன. இதன் இன்பங்களெல்லாம் துறந்து விடத் தக்கன' என்றதொரு வாதம் எழுந்தது. 'இவ்வுலக இன்பங்களெல்லாம் அசாசுவதம்; துன்பங்கள் சாசுவதம். இத் தகைய உலகத்தில் நாம் எந்த இன்பங்களையும் தேடப் புகுதல் மடமை யாகும். எனவே, எந்தக் கடமைகளையும் செய்யப் புகுதல் வீண் சிரமமாகும்' என்ற கக்ஷி ஏற்பட்டது.

ஆனால், இவர்கள் எல்லா இன்பங்களையும் துறந்து விட்டதாக நடிக்கிறார்களே யன்றி, இவர்கள் அங்ஙனம் உண்மையிலே துறக்கவில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஜீவர்கள் எல்லா இன்பங்களையும் துறப்பது ஸாத்யமுமில்லை. கடமைகளைத் துறந்துவிட்டுச் சோம்பேறிகளாகத் திரிதல் ஸாத்யம்; அது மிக ஸுலபமுங்கூட. இந்தச் சோம்பேறித் தனத்தை ஒரு பெரிய ஸுகமாகக் கருதியே அநேகர் துறவு பூணுகிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது,

இவர்கள் கடமைகளைத் துறந்தனரே யன்றி இன்பங்களைத் துறக்கவில்லை. உணவின்பத்தைத் துறந்துவிட்டார்களா? சோறு இல்லாவிட்டால் உயிர் போய்விடுமே என்ருல், அப்போது நீங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தொழில் செய்து ஜீவிக்கவேண்டும். ஆடை யின்பத்தை இவர்கள் துறக்கவில்லை. ஸ்நான இன்பத்தைத் துறக்கவில்லை. தூக்க இன்பத்தை துறக்கவில்லை. கல்வி யின்பத்தைத் துறக்கவில்லை. புகழின்பத்தைக் துறக்க வில்லை. உயிரின்பத்தைத் துறக்கவில்லை. வாதின்பத்தைத் துறக்கவில்லை. அவர்களில் முக்யஸ்தர்களாகிய மடாதிபதிகள் பண் யின்பத்தையும் துறக்கவில்லை. இவர்களுடைய போலி வேதாந்தத்தை அழிக்கும் பொருட்டாகவே பகவத்கீதை எழுதப்பட்டது.

உலகமெல்லாம் கடவுள் மயம் என்ற உண்மையான வேதாந்தத்தைக் கிதை ஆதாரமாக உடையது. மாயை பொய்யில்லை. பொய் தோன்ருது. பின் மாறுகிறதே எனில், மாறுதல் மாயையின் இயற்கை. மாயை பொய் இல்லை. அது கடவுளின் திருமேனி. இங்குத் தீமைகள் வென்ருெழித்தற்கு உரியன. நன்மைகள் செய்தற்கும் எய்துதற்கும் உரியன. சரணுகதியால்-கடவுளிடம் தீராத மாருத பக்தியால்—யோகத்தை எய்துவீர்கள். எல்லா ஜீவர்களையும் ஸமமாக் கருதக்கடவீர்கள். அதனுல், விடுதலையடைவீர்கள். ஸத்ய விரதத்தால் ஆனந்தத்தை அடைவீர்கள். இல்லறத் தூய்மையால் ஈசத் தன்மை அடைவீர்கள்.

இந்த மஹத்தான உண்மையையே கிதை உபதேசிக்கிறது.

மேற்கோள் விளக்கம்

கீதையினின்று மேற்கோள்

பக்கம்	வரி	அத்யாயம்	சுலோகம்
3	8 - 11	3	5
,,	19 - 21	2	47
,,	22 - 24	6	1
4	15 - 16	2	48
,,	20	2	48
5	20 - 22	6	29
7	6 - 7	2	17
12	3	4	34
,,	6 - 8	16	21
18	3	4	37
,,	23	4	34
24	கடைசி	6	6
32	7 - 12	3	22
,,	13 - 18	3	23

வேறு மேற்கோள்

		ஆகரம்
1	17 - 18	மத்தேயு 18, 3.
12	19 - 21	திருவாய்மொழி 5, 2, 1.

பக்கம்	வரி	ஆகரம்
13	6 - 4	பாரதி, ஸ்தோத்திரப், மகா சக்தி வெண்பா 3.
14	12 - 13	திருவேங்கடமாலை 65.
,,	20 - 23	நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்: தேவாரம் 4, 11, 1.
25	கடைசி	பாரதி அறுபத்தாறு 15.
32	1 - 11	கிதாஞ்ஜலி 11.
33	17 - 18	வெற்றிவேற்கை 25, 3.
34	12 - 16	பட்டினத்துப், திருவேகம்ப மாலை 1.
35	15 - 16	தாயு. பராபரக்கண்ணி 211.
36	17	கொன்றைவேந்தன் 3.
37	1 - 16	தாயு. சச்சிதாநந்தசிவம் 6.